

Prostor

pro vaše zdařilé literární práce

*(vychází nepravidelně, jako příloha školního časopisu
ZUŠ Františkovy Lázně)*

Povídka Terezy KRÁLOVÉ (15)

Tanec v USA – soutěž Gerrfeeld

16. 6. 2014- USA, Hartford, dopoledne:

Jsem strašně nervózní, ale zároveň se nemohu dočkat tohoto dne, kdy mám předvést svoji taneční choreografii v Taneční škole v Hartfordu. Je to ten nejdůležitější den v mém životě. Hlavně rozhodnutí, které rozhodne o mém životě. Když jdu ulicí plnou tanečnicků a poslouchám ve sluchátkách hudbu Gold Dust od Dj Freshe, musím se prostě připojit. Protože když s nimi tančím, mám v sobě pocit, že někam patřím. Právě proto by bylo moc důležité, kdybych se na tuto školu dostala.

Stála jsem před tou velkou budovou, a potom vešla dovnitř. Všichni se na mě podívali, jako kdybych k nim už patřila. A to se mi to sebevědomí už trošku zvýšilo. Sedla jsem si na židli v čekárně před velkou halou na tančení.

„Debbie Ryanová? Můžete jít.“ Zvedla jsem se a s plnou nervozitou vešla do dveří. Musím se i přiznat že ta „MADAM“ to neřekla zrovna nejlíp.

Pustila jsem si svoji píseň od Martina Garrixe a začala tancovat. Během toho jsem si představovala, jak už jsem s mými novými spolubydlícími na pokoji a skvěle se bavíme. Jenže v tu chvíli se zastavila má písnička a ředitel školy se na mě nedíval zrovna přívětivě. Abych řekla pravdu, tvářil se hrozně.

„Slečno Ryanová bylo to dobré ale... Ne dost dobré pro tuto školu... možná na jiné škole.“

Běžela jsem se slzami v očích pryč a mířila rovnou domů. Má budoucnost je v troskách. Už nikdy nechci toho ředitele vidět...

Přišla jsem domů a celá má rodina na mě čekala s radostí v očích. Byli si jisti, že mě přijali. Bylo hrozné, že jsem jim tu radost musela zkazit...

„Tak co?“ Zeptala se moje máma.

„No, prostě mě nepřijali!“ zakřičela jsem se slzami v očích a odešla do svého pokoje.

Ležela jsem ubrečená na posteli a přemýšlela, co bude dál. Říkala jsem si, že jsem vážně asi tak tupá, protože kvůli této škole brečím, jako kdyby z mých očí stékaly vodopády. A tak jsem se rozhodla hledat jinou školu, na kterou by mě přijmout mohli. Hledala jsem snad dvě hodiny—a stále nic. A když už jsem na to neměla nervy tak... Počkat? Že by? Najednou se mi na počítačové obrazovce na jedné stránce objevily zprávy, a tam byl jeden článek napsaný takto: Do jedné školy jménem Taneční škola Wiliama II. si přišel zatancovat známý zpěvák a tanečník MARTIN BERRYMORE!

Začala jsem ječet jako úplný blázen a skákat radostí v celém pokoji. Až na to že jsem se bouchla rukou do oka. Běžela jsem to okamžitě říct té své rodině ve chvíli, kdy moje máma zrovna uklízela dort, který jsme si měli dát předtím na oslavu mého přijetí.

„Mami našla jsem druhou a poslední taneční školu v Hartfordu a přijímačky jsou za dva týdny!“

V tu chvíli začali všichni ječet radostí a máma šla nakrájet dort. Jenže já v hlavě měla to, že bych měla ještě jednu šanci pro studium ale zároveň přijede můj idol Martin Berrymore...

30.6. 2014-USA-Hartford-dopoledne:

Jsem ještě víc nervózní, než na té škole před tím. Mé prsty jsou zpcené jako kdybych si právě umyla ruce. Nechutné. Bohužel to i tak musím vydržet.

„Debbie Ryanová? Můžete jít.“

Musím se přiznat, že jsem do dveří vešla s pocitem docela dobrým. Jsou dva způsoby, kdy mám dobrý pocit.

1) Tu dobu, po kterou jsem čekala, než jsem mohla vstoupit, jsem si řekla, že je to jenom škola. Ano, asi si teď říkáte, že to škola jenom není, ale jestli to tak chce osud, tak to musím zkusit někde jinde.

2) Ta paní to řekla velmi hezky.

Zase začala hrát má skladba a já se to aspoň na podruhé pokusila zatancovat co nejlíp. V hlavě jsem si už nepředstavovala jak jsem s mými novými kamarádkami, ale spíš jsem se soustředila na to, co vlastně dělám a to byl nejspíš důvod, proč jsem na té minulé škole neuspěla.

Když jsem skončila, moje největší obava byla z toho, že se ani sem nedostanu. „Debbie Ryanová že? Slečno Debbie mám z vás moc dobrý pocit. Čekejte nás telefonát zítra, musím si promluvit s vašimi rodiči se zaplacením prvního pololetí.“

„Takže mě berete?“ zeptala jsem se s obrovskou radostí.

„Ano.“ Začala jsem ječet a dokonce jsem rozesmála ředitelku. Když jsem běžela domů, tak jsem si teprve představovala život na této škole.

„Mami! Přijali mě! Zítra tobě a tátovi budou volat o zaplacení prvního pololetí.“ řekla jsem mámě a skočila jí do náručí.

„Pane bože vzali tě, to musíme okamžitě oslat!“ Máma mě vzala do mé nejoblíbenější restaurace a tam jsme si objednali ty nejlepší lazane v celém Hartfordu.

31. 6. 2014-USA-Hartford-ráno:

Je sobota a já si konečně můžu spát do kolíka chci. Ale probudí mě krásná vůně palačinek. Najednou slyším klepání: „Snídaně do postele, vstávat!“ Mamka otevřela dveře a položila mi růžový ták s palačinkami a s jahodovou marmeládou na nohy.

„Tak co, těšíš se?“

„Mami, ani nevíš, jak moc už se nemůžu dočkat až nastoupím. Ale přece jenom mi tu něco bude chybět.. ty mami.“

„Ty mně taky Debbie, ale budeme se chodit navštěvovat.“

Já ti teď nechám sníst tu snídaní a půjdu do práce. Jo, a neboj, mobil budu mít u sebe a navíc možná budou volat tvému tátovi ,tak ahoj.“

„Ahoj“

Jelikož je sobota a tu trávím většinu času s mojí nejlepší kamarádkou Kate, tak jsem neváhala a napsala jsem jí zprávu: „Ahoj Kate, sejdem se v Lobby?“ Odepsala mi ano a tak jsem se oblíkla a šla do Lobby (Naše jakoby taková kavárna).

Seděly jsme u našeho stolu a mně došlo Latte, a tak jsem si pro něj skočila. Jenomže tu byl takový problém: vrazila do mě nějaká holka a vylila na mně taky Latte.

„Mohla by si dávat pozor?“ Řekla ta nesympatická holka která na mně vylila to Latte.

„No dovol?! Ty jsi na mně to pít vylila!“ Řekla jsem, když mi došla trpělivost.

„Tak tohle si vypiješ!“

„No, to těžko!“

Začaly jsme se takhle nahlas hádat ,a když přišla vedoucí tak nás vyhodila. Odešla jsme každá s někým jiným, ona se svou asi kamarádkou, a já s Kate.

„Ach bože, ta holka byla tak namyšlená! Doufám, že ji už nikdy nepotkám!“

„Jo! Vypadala dost nafoukaně, jak jsem vás slyšela. Přece na tebe to Latte vylila.“ řekla rozzlobeně Kate. Víte když někdo naštvě mně tak se Kate do něho pustí! A z toho důvodu je to má nejlepší kamarádka.

„Trr! Trr! Trr!“

„Haló?“

„Ahoj Debbie, tady mamka. Už mi volali a tátovi taky. Takže už je to domluvený, nastupuješ v pondělí. Máš radost?“

„Jé ahoj mami, strašnou. Děkuju, že jss mi to řekla teď, zrovna mě vytočila nějaká holka. Hned jsi mi zlepšila náladu.“ Když jsme skončili s hovorem rozloučila jsem se s Kate a šla domů.

Druhý den:

Balím si takhle věci a říkám si, že se mi snad splnil sen. Ale co když to nezvládnou? Počkat?! Debbie... Seber se. Jdeš na svoji vysněnou střední. A tak jsem se trošku zklidnila a šla si lehnout...

2.7. 2014-USA- Hartford-ráno:

Stojím před školou a je tu plno lidí.

„Debbie ?“

„Ano?“

„Bude se mi stýskat..“ řekla smutně Kate.

„Ale Kate, mně taky..“ odpověděla jsem smutně jako kdyby byl konec světa.

„Kate? Volala tvoje mamka, abych tě teď odvezla, tak si sedni do auta.“ požádala moje mamka Kate.

„Jo, už jdu. Na, vezmi si tenhle řetízek. Možná ti přinese štěstí.“ řekla rychle Kate a pak mě objala a nastoupila do auta.

„Tak Debbie, vážně si to nechceš rozmyslet?“ zeptala se mě mamka, jako kdyby si mě chtěla vzít zpátky domů.

„Mami, už musím jít, pa. Všechny pozdravuj.“ A tak jsme se objaly a ajá vykročila do nového života.

Dostala jsem klíček svého pokoje. Na klíčku bylo číslo 14. Mé oblíbené číslo. Asi je to náhoda řekla jsem si, a nebo je to tím že mám na sobě ten řetízek od Kate. Když jsem vešla do mého pokoje, tak tam byly dvě postele, na jedné z nich seděla nějaká holka. Otočila se ke mně a řekla a představila se: „Jmenuju se Angee Smithová a jsem tvá nová spolubydlící.“

„Ahoj, tak.. já jsem Debbie Ryanová.“
„Bude to super rok, poznáme nové lidi a hlavně uvidíme Martina Berrymora!“ prohlásila natěšeně Angee.
Byla jsem chvíli zticha. Představovala jsem si totiž jak se Angee blíží rychle k Martinovi.

„Haló? Debbie? Jsi tu?“
„Jo, promiň. Jen jsem si něco představovala.“
„Dobře tak já musím jít za ředitelem.“
„Za ředitelem?“
„Ty to nevíš? Musíme se dostavit k ředitelovi pro určité informace.“

„Aha.. no, tak to bych měla jít s tebou ne?“
„Tak honem.“
Když jsme šly za učitelem, tak do mně někdo vrazil.
„Mohla bys dávat pozor?.. Cože.. zase ty?“ vyjekla holka, která do mě strčila v Lobbu.
„Co?! Ty jsi do mě strčila!“ vykřikla jsem rozrušeně.
„Hele.. Natally.. ona to tak nemyslela.“ ozvala se Angee.
„Ale já to tak mysl... hmm...“ Vlastně chtěla jsem říct, že jsem to tak myslela, ale Angee mi dala ruku před pusou.

Potom Natally odešla. „Co to děláš? Víš kdo to je? Tohle je Natally na tu si jen tak otevírat pusou nemůžeš.“

„Hele, už jsem si na ní otevřela pusou.“ zavrčela jsem.

„Tak už to nedělej. A víš proč? Protože ti všechno na téhle škole zkazí. No.. jasně.“

„Víš co? Mně je to jedno...“
„Dobrá, ale až se ti to stane, tak za mnou nechod’!“

„Ano? No jo pořád,“ odpověděla jsem, jako kdybych to slyšela každý den.

Něž jsme došly do ředitelny a zpátky, tak jsem se dozvěděla něco o Angee. Je z Bostonu a její rodiče neví, že je na téhle škole. Myslí si totiž, že je v New Yorku a studuje na škole výtvarného umění. Miluje tanec.. počkat? Tady ho milují všichni....

3.7. 2014-USA-Hartford-ráno

„CRR...CRR....CRR....!“

Je 7:00 a je velmi divné, že jsem vstala. Asi jsem se až moc těšila na svůj první den v této škole. Po půl hodině jsem se vysprchovala a převlékla a zamířila na snídani. Byla jsem u dveří do jídelny, ale nemohla je otevřít. „Haló?! Otevře mi tu někdo? Čekám tu už čtvrt hodiny jako idiot. No tak, přijdu pozdě na hodinu.“ V tu chvíli kolem prošla Natally.

„Ach díky bohu. Natally? Natally mohla by si prosím pomoci otevřít ty dveře? Natally?!“ Zjistila jsem že má na uších sluchátka. No, a tak jsem jí je sundala.

„Hele co to děláš? Nevidíš že poslouchám?“ podívala se na mne Natally rozrušeně.

„Promiň, ale nemůžu otevřít dveře od jídelny. Pomůžes mi?“

„Ukaž, udělám to.“

Po chvíli Natally otevřela dveře a oznámila mi: „Víš, když jsou tyhle dveře zavřené, tak musíš jít zadním vchodem. Ty si snad neposlouchala učitelku Lesstovou?“

„No, jak vidíš tak asi chvíli ne.“

„Už můžu teda jít, když jsem ti už pomohla?“ A

potom odešla a já konečně vstoupila do jídelny.

Když jsem se objevila ve vchodu, tak na mě vyjekla Angee: „Kde jsi byla?!“

„Promiň. Měla jsem takový malý zádrhel.“

„No, dobře, ale příště si teda trochu přivstaň.“

„Dobře, a.. proč tu je takový hluk?“

„Ty to nevíš? Dneska má přijet Martin Berrymore!“

Najednou vstoupil ředitel do jídelny. „Děti, uklidněte se! Ticho!“ zaječel a najednou všichni ztichli. „Hlavně teď buďte potichu. Neřvěte. Právě přijel můj bratr Martin Be...“ Najednou se všichni rozeběhli jako stádo splašených koní a hnali před školu. Dokonce i Angee. Ale mně to přišlo až moc trapný. A tak jsem šla normálně do tělocvičny, kde měla být první hodina. Jediný, co mi vrtalo hlavou bylo, že Martin je ředitelův bratr.

Byla jsem v tělocvičně jako první. Všichni byli pryč. Když vešel do tělocvičny ředitel, viděla jsem jen jeho pohoršený výraz obličeje.

„Takže ty se jmenuješ jak?“ zeptal se mě ředitel taky zpruženě.

„Debbie Ryanová.“

„Chvilku počkej. Ostatní přijdou každou chvíli.“

Zatím co jsem čekala, koukala jsem se z okna, jak má třída už odchází, kromě Natally. Ta byla ještě u Martina. Bylo i pootevřené okno, a tak jsem slyšela i jejich rozhovor..

„Konečně všichni odešli.“ ztichlým hlasem pronesla Natally.

„To je skvělý že jo?“ odpověděl Martin. Podle tónu jeho hlasu jsem si uvědomila, že je to kluk tak trochu namyšlený. Když mne ředitel uviděl jak se dívám zvědavě z okna, tak se podíval taky.

„NATALLY! Máme hodinu! Okamžitě do tělocvičny!“ zařval rozrušeně ředitel, a to už tu byli všichni ostatní. Začala jsem se strašně smát Natally, protože ten její poker face byl k pokukání. Problém ale byl, že se na mě potom všichni dívali jako na úplného blázna.

Po hodině za mnou okamžitě přišla Angee:

„Ahoj! Viděla jsi ho? Je úžasnej!“

„Kdo?“ Zeptala jsem se.

„Přece Martin. Mám s ním i fotku!“

„To je sice skvělý, ale Angee, já už budu muset jít. Povíš mi to večer jo?“

Sice jsem měla pauzu ale musela jsem zajít za ředitelem omluvit se za to, jak jsem tam smála jak totální idiot. Když jsem zaklepala a otevřela dveře, bylo otočené křeslo, na kterém někdo seděl, ale ředitel to nebyl. Chtěla jsem odejít, ale křeslo se otočilo—a byl v něm Martin.

„Hledáš někoho?“ zeptal se.

„Jo, tvýho bratra, pokud se nemýlím.“ řekla jsem našťvaně, protože jsem si na něj změnila názor a vidět jsem ho nechtěla.

„Jestli ho teda hledáš, tak za ním ale s blbou náladou nechod’.“

„Hele myslím to vážně. Kde je tvůj bratr?“ Zase jsem se našťvala.

„Nepustím tě k němu, dokud se neusměješ. Když to uděláš, vyfotíme se.“

„Víš, já nejsem ta, která je do tebe úplnej blázen.“
„Ou, tak si teda asi slečna drsňák.“
„Neprovokuj.“
„Nebo co?“ prohlásil Martin a přiblížil se ke mně.
„Tak řekneš mi prosím tě. kde je tvůj bratr?“ zeptala jsem se už opravdu rozezleně.
„Ne.“
„Jo, dělej!“
„Ne.“
„Jo!“
„Ne.“
Najednou se ve dveřích objevil ředitel sám.
„Co to má znamenat? Martine říkal jsem ti přece, že mám důležitý hovor.“
„Já vím a právě proto jsem ti tu zdržel tuhle hezkou školačku.“
„No? Tak co jsi chtěla ehm.. Debbie?“ otázal se mě ředitel. Jenomže jsem odpovědět nemohla. Do téhle situace se to myslím nehodilo. A tak jsem radši utekla. Když jsem večer ležela už v posteli, tak Angee vyprávěla, jak se fotila s Martinem. Jenže jsem na něj měla takový vztek. To mi nemohl říct rovnou, že má ředitel důležitý hovor? Já bych si totiž počkala. Potom Angee domluvila, a já usnula.

4. 7. 2014- USA-Hartford-odpoledne:

Je 14:00 a je čas na oběd. Ale já jsem pořád naštvaná na Martina. Když jsme spolu s Angee seděly u stolu, koukala jsem vztekle na Martina. Taky jsem si přitom představovala, jak ho škrťm.
„No, tomu nebudeš věřit!“ řekla nahlas Angee, a vyprávěla mi nějakou příhodu.
„Debbie? Debbie?! Debbie ty mě vůbec neposloucháš!“ zvýšila najednou Angee hlas a já jí konečně začala vnímat.
„Promiň, jen jsem se někam zakoukala.“
„No, jo v pohodě.“
„Hele, nevadí ti když už půjdu?“
„Ne, nevadí. Já už jdu taky. Tak se sejdeme v 15:35v učebně číslo 12?“
„Jo. Tak já jdu ahoj.“ ukončila jsem konverzaci s Angee.

Byla odpolední pauza, a já se pořád ptala, jak moc jsem rozzlobila ředitele. Jelikož jsem chtěla být o samotě, tak jsem šla do posledního patra, kde lidi moc nebývají. Mýlila jsem se. Lidí tam bylo docela dost. Možná i víc než v jídelně. Ne, to už přeháním. Co to se mnou dnes je? To už je jedno. Dnes je divný den. Najednou jsem uviděla dveře s nápisem půda. A říkala jsem si, že tam asi nikdo ze studentů není. Tak jsem neváhala, a vešla jsem dovnitř.

„Je tu strašná tma! Au?! Můj loket. Co to bylo?“
Vyndala jsem si z kapsy mobil, abych se podívala, co to bylo. Nobyl to žebřík. Říkala jsem si, kam to asi může pokračovat? Zajímavé. Vylezla jsem tedy nahoru, a ocitla jsem se na střeše školy. „Páni!“ Řekla jsem nahlas, protože mě to opravdu překvapilo. Měla jsem štěstí, že ta škola měla tu střechu plochou. Spíš to bylo ohraničené kamenným plotem. Bylo to nádherné. Všude vysázené kytky.
„No ahoj!“ ozval se někdo.
„Sakra to jsem se lekla! Kdo to promluvil?!“ zeptala jsem se.
„To jsem přece já. Já, Martin!“
Ach bože, ten mi tu chyběl. Proč se musí ukázat, když bych

ho nejradši uškrtila?
„Co tady děláš?“ zeptala jsem se otráveně.
„Já jsem tu proto, abych zalil kytky. Co tady děláš ty?“
„Ještě si ze mně dělej srandu!“
„Co jsi provedl? Ty se ještě takhle ptáš? No, na to, že jsi ze mě před tvým bratrem udělal úplného tupce, tak vlastně nic.“
„Jo, tohle. Prosím tě, to nic nebylo.“
„Nic nebylo? Fajn. Až se mi budeš chtít omluvit, tak za mnou přijď. Já totiž odcházím!“
„Ne, počkej. Omlouvám se. Bylo to hloupý. Tak mi to tedy promiň.“
„Nemusíš předstírat, že tě to mrzí.“
„Ale ne, já to myslím vážně.“
Já jsem ho ale v ten moment neposlouchala. Jen jsem se otočila a chtěla jít dál. Chytl mě za ruku. Nejdříve jsem mu hodlala něco říct, ale nechtěla jsem být ta zlá. A tak jsem se zastavila. Martin se na mně s omluvným úsměvem na tváři pohlédl, a řekl:
„Opravdu mě to mrzí. Ještě jednou se ti omlouvám. Co mám udělat, aby ses nezlobila?“
„Zkus to říct opravdově..“ A potom jsem už doopravdy odešla. Tohle nebyl zrovna nejlepší den. Ach ne. Mám ještě jednu hodinu. A tak jsem se vydala směrem k učebně číslo 12.

„Tak kde je ten ředitel, už jsme se měli začít učit,“ dohadovali se mezi sebou spolužáci. Bylo to divné, protože tu nebyl ani Martin.

„Dobrý den studenti. Omlouvám se za zdržení. Měl jsem pohovor. Hádejte s kým?“ zeptal se ředitel s úsměvem. Ale já pořád nevěděla, kde je Martin. A ani jsem nevěděla, koho ředitel myslí.
„Byl to autor taneční soutěže Gerrfeeld!“
Všichni začali jásat radostí. Až tedy na mně. Vůbec jsem nevěděla, kdo to je. Jen že je to taneční soutěž. Najednou jsem slyšela, jak si někdo povídá. Ale znělo to zase z protějšího okna.

„Martine, prosím dej mi ještě jednu šanci,“ prosila Natally Martina.
„Ne, vážně ne.“
„Ale no tak!“
„Ne, Natally! Prostě ne!“ odpověděl zuřivě a odešel. V tu chvíli se Natally urazila, a já zjistila, že spolu asi měli nějaký románek. O pár minut se mezi námi Martin objevil..
„Promiňte.“
„Kde jsi byl?“
„Zdržel jsem se. Stačí?!“
„Okamžitě si sedni! Začínáme!“
Martin si sice, ale když na něj přišla řada, netancoval zrovna s citem.

Večer, když jsem se sprchovala, slyšela jsem jak si Angee s někým povídá. Jelikož jsem byla zvědavá, ztlumila jsem vodu a našpicovala uši. Já vím, není to zrovna správný.

„Ach Martine. Miluju tě, až to bolí. Nikoho jsem nikdy tak nemilovala. A proto tě žádám: Polib mě!“

Říkala jsem si, že s ním normálně nemohla mluvit. Pootevřela jsem tedy dveře od koupelny a v

tu chvíli jsem postřehla, jak Angee mluví se zavřenýma očima s plyšovým medvídkem. Zavřela jsem tedy znovu dveře a začal jsem se šíleně smát. Aspoň něco bylo na tomhle „ujetým“ dni zajímavého a vtipného.

5. 7. 2014- USA-Hartford, ráno:

„A raz, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm. A ještě jednou. Raz, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm. Pořádně! P o ř á d n ě!!!“ Tak tohle byla první hodina, na kterou jsme měli paní Brookovou. Je s ní celkem sranda, ale trvá na tom, abychom tancovali na 100%. Někdy i na 200%.

„Debbie?“ oslovila mě potají Angee.

„Ano?“

„Nechtěla bys se mnou dneska do Elm street?“

„Proč? Děje se něco? Nebo se snad něco slaví?“

„Ne, vůbec ne. Jenom je tam dneska taková sešlost. Jdou tam skoro všichni z našeho ročníku. Takže i Martin!“

„Aha, no já nevím.“

„No tak! Pojď. Nikoho jiného tu moc neznám.“

„Tak teda jo. Kde se sejdeme?“

„V sedm večer před školou? Mám se totiž ještě zastavit u mamky.“

„Holky! Jak to, že si povídáte? Copak se nemůžete na chvíli soustředit a tancovat s citem? No to snad není možný. Na co koukáte? Jedeme dál... A raz, dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm!“ zvýšila hlas učitelka, a šla počítat k oknu.

„Takže jsme domluvený?“ zeptala se šeptem.

„Jo, v sedm.“

Sice jsem z toho nebyla zrovna šťastná, ale bylo mi Angee líto. Holt budu Martina ignorovat.

13:30:

Bože. To je šílená fronta na oběd! A ještě k tomu jsem poslední. Jak to, že je Nately skoro první?! Ach jo.

„Ahoj,“ přišel do fronty Martin.

„Co tu děláš? Chceš se mi snad omluvit?“

„Ne.“

„Cože? No to je vrchol.“

„Teda jo, chtěl jsem se ti omluvit, ale hlavně jsem se tě chtěl zeptat jestli přijdeš do Elm street.“

Neodpověděla jsem, protože jsem neslyšela omluvu.

„Tak jdeš?“

Stále jsem neodpovídala.

„Debbie omlouvám se, co mám udělat, aby ses se mnou bavila? Mám si snad stoupnou na stůl a tam se ti omluvit?“

Říkala jsem si, že by to nebyl špatný nápad. A tak jsem se na něj podívala, jako že to vyžaduju.

„Ne. Debbie ne, to bych se tu ztrapnil. Byl bych tu akorát tak za blázna.“

„A myslíš, že já u tvého bratra za blázna nejsem? Byli bychom si aspoň kvit.“

„To je vydírání!“

„Ne není. Buď to uděláš a nebo s tebou už nikdy nepromluví.“

A tak Martinovi nezbývalo nic jiného, než si na ten stůl stoupnout. Vyšel tedy z fronty a šel k prázdnému stolu. Vyskočil a všichni se na něj koukli jako na tupce. Hlavně jeho bratr. Spíše ředitel. Martin si ještě odkašlal,

aby to mělo nějaký ten efekt. „Milá Debbie. Moc se ti omlouvám za ztrapnění u mého bratra. To jsem byl já, kdo jsem to prodlužoval, a neřekl jí že máš důležitý hovor. No, ale zpátky k věci. Ještě jednou se ti moc omlouvám. Už jsme si kvit. Ty jsi byla za blbce u mého brachy, a já jsem za tupce u všech. Děkuju za pozornost!“

Začala jsem se smát. Jako všichni. Jenom Nately byla pěkně našťvaná. Naštěstí tam Angee nebyla.

„Tak co jsi spokojená?“ zeptal se mě s trapným úsměvem.

„Jo, jsem. Děkuju. Na tohle nikdy nezapomenu. To bylo vážně k popukání.“ smála jsem se.

„Tak já se ti tady omlouvám a ty se mi směješ?“

„Ne promiň. Děkuju.“

„Aspoň, že už je to v pohodě. Jdeš teda do Elm street?“

„Jo, jdu tam s Angee. Proč?“

„Já nevím. Chtěl jsem tě tam. A v kolik tam tak budeš?“

„Asi kolem sedmý.“

„Tak jo. Sedneš si teď se mnou?“

„Jasně.“

19:11 hodin

Tak kde je? To je pořád u své mamky? Čekám tu skoro čtvrt hodiny. Crr..Trr..Crr.. Objevilo se mi na mobilu neznámé číslo. To asi volá Angee ....,Haló?“

„Ahoj. Tak přijdeš?“

„Martine, jsi to ty?“

„Jo, jsem. Tak co?“

„Jo, přijdu. Angee má asi zpoždění. Hele, kde jsi vzal moje číslo?“

„Máš ho na Facebooku. Poslal jsem ti i žádost o přátelství.“

„Aha. Já tam za chvíli budu tak ahoj.“

„Ahoj.“

„Co to má znamenat?!“ zeptala se Angee s podivným výrazem na obličeji.

„Bože Angee! Ty jsi mě vylekala! To už mi nedělej.“

„S kým jsi to mluvila?!“

„Já? S nikým. Proč?“

„Volala jsi si s Martinem vid?“

„Ale nene. Prosím tě. Blázníš? Ten si mě ani nevšímá.“

„No tak, Debbie. Přiznej si to. Líbí se ti!“

„Co? Ne, nelíbí. Líbí se přeci tobě, to bych ti neudělala.“

„Ne, mně je to jedno. Klidně si ho nech. Jsi s ním kamarádka a já o tom ani nevím. Nic mi neříkáš. Myslela jsem, že jsem že jsi jiná.“

„Angee. Mně se přeci nelíbí.“

„Ne! Jdi si do Elm street sama! Já jdu. Čau!“

„Ach ne. Tohle jsem opravdu nechtěla.“

Byla pryč. Co jsem to provedla. Teď jsem přišla o zatím nejlepší kamarádku na škole. Co to tu sakra melu?! Já jsem jí nic neudělala. To ona na mně začala řvát. Martin je jenom kamarád. Nelíbí se mi. Já mám na ní takový vztek, protože za to zase může Martin.

„Za co můžu?“ ozval se za mnou Martin.

„Ale za nic! To bys nepochopil.“

„Ale pochopil. Jde o Angee vid?“

„Jak to víš?“

„Jsi tu totiž sama. A ty jsi říkala, že přijdeš s ní. Tak dělej, vyprávěj.“

„No tak fajn, když o prosíš. Jednoduše Angee tě má rá-

da, jako plyšového medvídku, chápeš?“

„Jako koho?“

„Teda.. Že k tobě asi něco cítí. Ona si totiž představovala, jak jste spolu ve vztahu a.. Musím ti tohleto povídat vážně celý?“

„Ne, to je v pohodě. A upřímně? Tolik holek znám. Třeba takovou Natally. Je hrozná. Nechápu, jak jsem s ní mohl chodit.“

„A co ti tak špatného udělala?“

„Jen mě využila, aby byla populární. Vždyť víš, namyšlený fiflenky. Už se k tomu ale nechci nějak vracet. To je teď docela jedno.“

„Tak jo, necháme toho. Hele jak si mě tu našel? Měl jsi být přece v Elm street.“

„Chtěl jsem ti jít naproti. Doufám, že ti to nevadí?“

„Ne, vůbec ne, jenom že jsi zatím jedinej, kdo si mě tu všimá.“

„A víš, že jsi jediná, s kým se chci bavit?“

Usmála jsem se. Potěšeně. „Tak už můžeme jít ne?“ Kývl hlavou, taky vypadala potěšeně. „Tak jdeme.“

Měla jsem najednou takový zvláštní pocit. Jako kdybych měla opravdového přítele. Ale na někoho jsem přece jen zapoměla. Je to Kate. Zajímalo by mě, jestli si taky našla nové kamarády. Až na to, že já mám už jednoho jenom Martina.

6.7. 2014-USA-Hartford- 5:45:

Bylo asi 5:45 a mně probudila tekoucí voda, která zurčela z koupelny. Vstala jsem z postele a šla za zvukem. Najednou vidím Angee, jak si dává obklad na hlavu.

„Angee? Jsi v pořádku?“

„Jdi pryč! Nepotřebuju tvoji pomoc.“

„Řekneš mi prosím co mám dělat, abys se mnou mohla komunikovat?“ zeptala jsem se a Angee se na mně podívala se slzami v očích.

„Co se děje?“

„Nic, jen mě prostě mrzí, že se Martinovi líbíš ty. Já vím, jsem trochu naivní s tím, že bychom spolu byli, ale ty o tom ani nepřemýšlíš, a už tu šanci máš.“

„Jakou šanci? Angee? My jsme jenom kamarádi. Vůbec mi nepřipadá, že bych se mu líbila.“

„Jenomže já to vím. Pořád na tebe kouká, povídá si s tebou a dokonce ti i volá na mobil.“

„Proč se tady bavíme o něm? Jo, kluci jsou hloupí, ale nejvíc mě mrzí, že jsem přišla o dobrou kamarádku. Mohla by ses na mně přestat zlobit? Prosím. Klidně se s ním nebudu moc bavit, a zruším s ním tu soutěž.“

„Jsi normální? Tu soutěž neruš. A klidně se s ním bav. Asi mám prostě smůlu. Já jsem na tebe vlastně ani naštvaná nebyla. Přece bych se na tebe nezlobila za takovou hloupost. Jen jsem spíš žárlila.“ Usmála se a v ruce držela studený obklad.

„To jsem ráda. A co ti vlastně je? Jsi nemocná? Máš horečku?“

„Strašně mě bolí hlava a svaly.“

„Ukaž. Lehni si do postele a já ti dojdu pro čaj. Bude to v pohodě.“ Odvedla jsem Angee do pokoje a šla pro čaj.

„Debbie? Děkuju a omlouvám se ti za své chování.“

„To je v pohodě. Hlavně nikam nechod'. Hned přijdu.“

10:00 hodin:

„Opravdu nic nepotřebuješ?“

„Debbie, už asi po dvacátý, ne mám od tebe všechno. Hlavně mě nezapomeň omluvit.“

„Tak dobře. Kdyby si něco potřebovala zavolej mi. Nebo radši ne, víš že by Brooková nadávala.“

„Tak už jdi. Budeš mít zpoždění. Ahoj a děkuju.“ Pospíchala jsem do tělocvičny. Vešla jsem. Když jsem přišla, všichni na mně zírali jako na paní učitelku Brookovou. Zvláštní bylo, že mě i pozdravili.

„Ahoj Debbie. Už jsi se s Angee usmířila?“ ozval se Martin.

„Ano, usmířily jsme se. Sice je zvláštní, že asi v šest ráno, ale to nevadí.“ zasmála jsem se.

„Máš krásný úsměv.“

V tu chvíli přišla paní učitelka, a tak jsme nemohli mluvit. Já že mám krásný úsměv? Proč mi to říká? Připadám si podivně. Jako kdyby se mě pokoušel okouzlit. Znělo to jako lichotka.

„Takže děti, asi všichni víte, že žáci naší školy se mohou zúčastnit taneční soutěže Gerrfeeld. Už vám zbývají jen tři dny na zapsání. Tak kdo chce?“ zeptala se paní Brooková.

„My chceme!“ ozval se Martin.

„Koho tím my přesně myslíte pane Berrymore?“

„Promiňte. Myslím mně a Debbie.“

Začalo mi šíleně bušit srdce. Já a on? Přece jsme nebyli domluveni.

„S Debbie?“ zeptala se, a posunula své brýle dolů po nose.

„Ano. Je velmi dobrá. To přeci můžete uznat nebo snad ne?“

„Samozřejmě, že je dobrá, jen mě překvapilo, že zrovna taková Debbie se chce zapsat do soutěže. No nic. Takže, máte dva týdny na to, abyste vytvořili skvělou sestavu.“ A tak jsme byli definitivně zapsáni do soutěže. Tedy na konkurz.

„Jo, a kde je Angee?“

„Je nemocná. Mám ji omluvit.“

„Ta má smůlu. Zrovna ona se do soutěže chtěla zapsat. Snad to nebude nějaká zdlouhavá nemoc.“

Jakmile hodina skončila, šla jsem okamžitě za Martinem. Problém ale byl, že jsem ho nemohla najít. Šla jsem tedy za Angee.

„Ahoj. Tak co, jak ti..“ Zarazila jsem se s otevřenou pusou.

„Ahoj. Koukej kdo přišel.“ Byl to Martin. Byl usměvavý jako malá sedmiletá holčička.

„Tak ty se ještě opovažuješ přijít za Angee? Co to má jako znamenat, to s tou soutěží? Hmm?“ vyptávala jsem se ironickou naštvaností.

„Jen jsem přišel pozdravit svou kamarádku. A ta soutěž? Musel jsem nás přihlásit bez tvého svolení, protože ty bys to nezvládla.“

„Ale jdi ty. Já bych to přece zvládla...“ Nezvládla. Jen jsem to nechtěla přiznat.

„Tak už jděte.“ pobídla nás s úsměvem šíleně nemocná holka v posteli (tím myslím Angee.)

„Kam?“ zeptali jsme se oba stejně.

„Přece nacvičovat tu sestavu. Máte na to sakra dva týdny! Tak šup,šup,šup!“ Koukli jsme se na ní jako na oživlý obraz.

O 8 min. později:

„Tak kam mě to vedeš?“ zeptala jsem se nejistě.
„Uvidíš. Nech se překvapit.“
Jenomže já jsem to tu už poznávala. Byli jsme v posledním patře a Martin mě vedl ke dveřím s nápísem půda. Začala jsem se pomalu usmívat. On taky. Bylo to zvláštní ale začala jsem mít Martina opravdu ráda. Ne že bych do něj byla snad zamilovaná, ale..no to už je jedno. Když jsme ležli po žebříku, byla jsem moc natěšená na tu sestavu. Nemohla jsem tomu uvěřit. Já a v soutěži? To snad ani já nejsem.
„Takže jak začneme?“ zeptal se Martin, jako kdybych věděla úplně všechno.
„Jak to mám vědět? To ty jsi nás přihlásil.“
„Já vím, dělám si srandu. Je mi přece úplně jasný, že ty by si začátek nemohla udělat.“ odpověděl a začal se mi posmívat.“
„Cože? Cože? Já bych nezvládla udělat začátek?“
„No tak, Debbie. Klid. Měl jsem to už připravený.“
„Dobře. Tak se předved.“ Začala hrát hudba. Neříkám že by tancoval úplně nejlíp, ale tancoval to vážně skvěle. Snad se dostaneme do finále.

21:30:

Stála jsem v koupelně, dělala si pleťovou masku a zpívala jsem si, zatím co Angee se na mně dívala jako na blázna.
„Tak co, už máte aspoň začátek?“ odkašlala si.
„Jojo, jde nám to skvěle.“
„Jak to, že jsi tak šťastná?“ smála se mi.
„Já? Jen se směju.“
„Hele, Debbie, jestli se ti líbí, tak si s ním klidně někam zajdi. Já už k němu stejně nic necítím. Myslím si, že to byla jen platonická láska. Takže mi normálně řekni, jak to vy dva máte.“ Otočila jsem se na ní a sedla si na její postel. „Tak jo, možná se mi trochu líbí.“
„Já to věděla! Ale já vím, že to není jeho vzhledem, musel tě nějak oslnit.“
„To není pravda!“
„Ale je, přízněj si to.“ Smála se mi jako někdo, převlečený za klauna.
„Tak fajn. Řekl mi že mám krásný úsměv.“
„Ale ne,“ schovala se pod peřinu.
„Co je?“
„Ty ses nám do něj zamilovala!“ smála se znovu, teď spíše jako narušený klaun.“
„Nene!Ne.“ Možná to trochu pravdu byla..
„Kdyby ses do něj nezamilovala, tak si nezpíváš před zrcadlem a neřekneš mi, že ti lichotil.“
„Dobře, vyhrála jsi. Ale opovaž se to někomu říct!“
„Neboj. A už tě někam aspoň pozval?“
„Přece ani nevíš, jestli se mu taky líbím.“
„Ale vím. Je mi to úplně jasný. Dneska jsem nepřišel kvůli mně, ale kvůli tobě přece!“
„Vážně?“
„Jo! Víš, jaký by to bylo super? Baví se s holkou Martina Berrymora?“
„Ale já s ním přece nechodím.“
„No zatím.“ Úplně jsem si to představovala. Chodím po chodníku s Martinem a v ruce mám červené růže právě od něj.

Najednou mi začal zvonit telefon.

„Mami?“
„No to je dost že tě slyším. Tak povídej přeháněj, jaký to tam je?“ Byla jsem tak ráda že mamku konečně slyším.
„Je to tu super a jsem zapsaná do soutěže jménem Gerrfeeld!“
„Počkej, tohle jsem někde slyšela. Jo, bylo to v televizi. Ach bože, ty budeš vystupovat v televizi?“ vydechla mamka s úžasem.
„No možná jo. A jestli se dostaneme do finále, tak to bylo úplně božský!“
„Dostaneme? Ty nebudeš vystupovat sama?“
„No..vlastně s Martinem?“
„To je ten populární ne?“
„Jo.“
„No to je báječné! Ty budeš tančit s celebritou!“ Máma začala jásat jako dítě. „Zlato, mám velkou radost.“
„Ani nevíš, jak já. Tak jo, mami. Fajn. Budu muset končit je skoro 22:00 a já musím vstávat v šest ráno.“
„Tak dobře. Jsem ráda, že jsem tě slyšela. Tak dobrou.“
„Dobrou a pozdravuj všechny.“
„Jo budu, dobrou.“ A pak jsme ukončily hovor.

7. 7. 2014- USA-Hartford:

Je konečně sobota, a za tento týden se stalo celkem hodně věcí. Seznámila jsem se s Martinem a dokonce se mnou bude tancovat v soutěži. Ale co to? Proč mi zvoní telefon v osm hodin ráno? Napadlo mě, že by to mohl být Martin. Tak jsem tedy vstala z vyhráté postele, a hledala mobil v batohu. Byla to pravda. Martin to byl.se ohlašoval zvoněním.
„Martine?“ ozvala jsem nejistě, protože jsem věděla, že po mně něco chce.
„No kde to vážně? To si jako myslíš, že když je sobota, tak budeš ležet celý den v posteli?“ zeptal se mě na jeden nádech.
„.....“ Mlčela jsem. Pouze jsem čekala, až mi řekne abych šla za ním.
„Debbie, ty moc dobře víš, že myslím tu naši soutěž. Přijď prosím tě na naše místo, abychom mohli zkoušet.“
„Na naše místo?“
„Jo. Je to přece naše ne?“
„Jo, to je. Tak já se oblíknu, a potom tam přijdu jo?“
„Ok. Ale dělej!“ zařval se smíchem do telefonu. Moc jsem se těšila. Měla jsem takový ten blažený pocit, že tento den začíná skvěle. Běžela jsem tedy na NAŠE MÍSTO.
„Ahoj.“ Přiběhla jsem udýchaná.
„Ahoj. Tak budeme hned pokračovat?“
„Tak jo. Ale mám vymyšlených pár nových kroků.“
„No..možná se tam něco vejde.“ odpověděl po chvíli, jako kdyby byl nejlepší.
„Možná?“
„Ne, to byla sranda. Tak pojď.“ Potom pustil hudbu a já mu ukázala nové kroky.

22.7.2014-USA-Boston-Den konkurzu:

Ty dva týdny utekly jako voda a my máme

(podle mě) výbornou sestavu. Taky jsem během toho času zjistila, že Martin je dobrý kamarád. Nejdříve jsem si myslela, že se vůbec nedohodneme. Ale naopak. Když něco vymyslel on, tak jsem to schválila. A když já, tak mi to schválil on. Nebo když mi něco nešlo, učil mě to, dokud jsem to neuměla na 100%. A naopak. Takže hlavní je, že i kdybychom nezvládli konkurz, tak se nic nestane, protože jsme si vedli fantasticky.

„Taky jsi tak nervózní?“ zeptal se mě šeptem.

„Jo. Bojím se, že to zkazím.“

„Ty a zkazit? Přece to umíš na 100%. Možná i na 200,300 nebo dokonce na 400%.“

Možná mě trochu rozesmál, ale to nezabránilo té nervozitě. „To určitě. Nejsem si jistá na konci s tou zvedačkou.

Pokaždé vyskočím málo, a když víc, tak už je to moc.“

„Debbie, umíš to líp než já. A na konci? Jsem tu já. Kdybys vyskočila málo, tak tě uzvednu. Ničeho se neboj.

Prostě to tancuj jako tady na našem místě.“ Měla jsem znovu hezký pocit a nervozita mě tolik netrápila. Zjistila jsem, že Martin je tu dnes pro mě. Už nezbyvalo moc času, a tak jsme se připravovali.

„Pan Berrymore a paní Ryanová? Můžete jít.“ Zavolala nás žena, s hlasem, jako kdyby spolkla helium.

„Pan a paní? Debbie? Právě nás oslovili pan a paní!“ zašeptal mi to rychlostí blesku a já se pousmála.

V porotě seděla starší paní, která se na nás pousmála. Dále tam seděl mladší muž s vousy. Ten se tvářil normálně.

Poslední byl taky muž. Měl černé vlasy jako havran a vůbec se nesmál. Jejich výrazy v obličeji mi to připadaly jako nějaká stupnice. Paní s úsměvem: Ano, postupujete. Muž s vousy: Mohlo to být lepší, ale i tak postupujete. Pán s havraními vlasy: Je mi líto, ale nepostupujete. Chtěla bych být aspoň u vousatého muže..

Začali jsme tančit. S Martinem jsme se na sebe usmívali jako malé roztomilé děti. Možná jsme to až moc prožívali, ale já jsem byla spokojená. Všechno bylo zatím v pořádku. Všichni na nás koukali normálně. Tím se mi ulevilo. Ke konci přišla zvedačka. Martin se na mně podíval a já se pomalu rozeběhla a najednou jsem vyskočila málo. Stála jsem tam jako tvrdé Y. V tu chvíli se porota nemohla nedívat. Asi po třech sekundách mě Martin vyzvedl a usmál se na mně. Jeho výraz a úsměv zároveň mi říkal, že se nic nestalo. A pak jsme skončili.

„Děkujeme vám. Zítra vám přijde dopis, ve kterém vám oznámíme, zda jste postoupili nebo ne.“ oznámila paní s úsměvem, a my odešli.

„Pane bože.. Nezvládla jsem tu zvedačku. Nepostoupíme. A to už to tak dobře vypadalo..“

„Debbie, byla jsi náhodou skvělá. A ta zvedačka? To já jsem to zkazil. Měl jsem tě vyzvednout dřív.“

„Martine moc mě to mrzí.“

„Ale já se na tebe nezlobím. Hlavně že jsme se zúčastnili ne?“ Nebyla jsem schopna mu odpovědět.

„Co kdybychom šli někam do kavárny a tam si dali horkou čokoládu?“ Kývla jsem. Jako ve snu.

U stolu s porotou:

„Tak jo. Tihle postupují. Máme to všechno?“ zeptal se nejmladší muž v porotě.

„Nene. Ještě ti dva poslední.“ odpověděla mu žena a zrovna dopisovala postupující.

„Já si myslím, že je to jasný. Tu zvedačku nezvládli. Takže nepostupují ne?“ rezolutně prohlásil zasmušilý pán.

„Ale ta sestava jinak nebyla špatná.“ odporoval mladík.

„Já osobně si myslím, že byli výborní. No tak nezvládli zvedačku. Ale co se stalo potom? On sám ji v rozpacích zvedl a sestavu dokončili. Takže já si myslím že by postoupit měli. Co na to říkáš?“ obrátila se paní na mladšího muže.

„Máte pravdu. Já si myslím totéž.“

„No, dobře tedy. Postupují.“ Zakončil zamračený pán.

23. 7. 2014-USA-Hartford:

Je skoro sedm hodin večer, a dopis stále nikde. Celý ten den jsem doufala, že nám aspoň napíše, proč jsme nepostoupili. A tohle? To jsem si myslela, že ten dopis pošlou..

„Haló?“ ozval se hlas ze dveří pokoje, ale já nevěděla kdo to je.

„Kdo je to?“

„Zkus hádat.“ zasmál se kdosi za dveřmi já jsem pak zjistila, že je to Martin.

„Ahoj. Tenhle den je hroznej. Celou dobu čekám na ten blbej dopis a ono nic. Pitomá zvedačka...“ Byla jsem hrozně naštvaná a zároveň smutná.

„Ale, ale. Kdopak je tu Smutný? Nechápu proč. Měla by ses spíše radovat. Ale když myslíš..“ řekl znuděně, a zahleděl se do stropu se špatně skrývaným úsměvem.

„Martine?“

„Ano?“

„Chceš tím říct že..?“

„...že postupujeme dál!“ odpověděl, jako kdybych byla ta nejhoupější.

„O můj bože! Jako fakt? To není možný! Jak..? Ach bože, já jsem tak šťastná!“ dořekla jsem hlasitě a objala Martina, jako svého obrovského plyšového medvídka.

„Já ti říkal že postoupíme.“

„Jo, já vím.“

„Tak co, jdeme slavit?“

„Kam?“ Zvedla jsem překvapeně obočím nahoru.

„Můj brácha uspořádal večírek v jednom klubu. Postoupili ještě další z naší školy. Budou tam všichni.“

„Aha. Ale já nemám co na sebe.“

„O to je postaráno,“ přidala se do rozhovoru Angee.

„Fajn. Vyzvednu tě v osm,“ dořekl, a odešel.

„Tak posad' se. Máme jenom dvě hodiny na to, aby ses oblíkla, nalíčila a něco udělala s vlasama.“

„Angee co to děláš?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Já? No tak z tvého hlediska tě připravuju na tvé první rande s Martinem Berrymorem.“

„Ale ty přece nevíš jestli je to rande,“ řekla jsem jako kdybych věděla úplně všechno, přitom to pravda samozřejmě není.

„Ale vím. Za prvé: Přišel ti říct až sem do pokoje, že postupujete. Za druhé se zmínil o večírku, o kterém ví každý, tedy kromě tebe. No a za třetí ti přece řekl že tě vyzvedne v osm. A co to znamená?“

Byla jsem ticho, jako němý člověk.

„Ty nevíš co to znamená?“

„Zřejmě ne.“ Styděla jsem se, protože jsem zatím nikde

na rande s klukem nebyla.

„Tak to je vážně famózní! Já tě na to rande připravím! To bude opravdu krásný!“ Byla opravdu šťastná. Já si ale nedokázala představit, co se mnou chce udělat..

O hodinu později:

„Takže jsem ti vše vysvětlila. Když se tě zeptá, jestli si s ním půjdeš zatancovat, tak okamžitě jdi. Ale to ty znáš. Nebo když se kolem něj bude motat nějaká holka, tak ho vezmi za ruku a jděte na pódium. No, a až tě bude doprovázet domů a bude se ti dívat do očí a bude opravdu veliké ticho, tak prostě přijde něco...“

„Co něco?“

„No..“

„No..?“

„Prostě tě políbí!“

„Už na prvním rande?“

„Tak když se znáte celkem dlouho, tak asi jo.“

V tu chvíli jsem se začala bát, a tak nějak jsem se styděla.

„Neboj, bude to určitě skvělý. Tak, hotovo. Ukaž se mi.“ zavelela Angee rozčuchaná až po uši.

„No to mě podrž.. Tobě to tak sluší, a jestli ti to Martin neřekne, tak je asi slepej.“

Najednou jsme obě dvě zaslechly, jak se zabouchly vchodové dveře a jak někdo chodí po chodbě. My ale věděly kdo to je, protože bylo přesně osm hodin. „Tak je tady. Užij si to, a nezapomeň co jsem ti říkala.“

Vyšla jsem, a cítila ten krásný pocit, že se tento večer něco stane. Třeba, že mezi Martinem a mnou bude něco víc. Nebo taky ne..

„Ahoj.“ Usmál se na mě tak krásně, že by to pro tenhle večer i stačilo.

„Ahoj.“ Musel se mě leknout, protože jsem se na něj koukala jako hladový na jídlo. Chudák.

„Moc ti to sluší.“ Teď jsem se začala bát i já. Taky na mě koukal jak na jídlo.

„Děkuju. Půjdeme?“

„Jasně. Taxi čeká venku.“

Oba dva jsme se určitě cítili jinak, než obvykle. Vždy jsme se na sebe podívali krátce a usmáli se na sebe. Taky jsem si uvědomila, jak krásné má oči. Když jsme jeli do klubu, bylo to pořád stejné. Pořád stejné otázky: „A co jsi dělala? Těšíš se?“ Myslím si, že tyto otázky se rodí proto, protože se lidi potřebují dostat z toho trapného okamžiku. Tím je skutečnost, že jste s danou osobou na prvním rande. Řidič se na nás taky usmíval. Možná věděl že jsme spolu na rande. Nebo se smál na mě? Nebo snad na Martina? To by bylo divný. Co to dělám? Přemýšlím nad úplnými blbostmi.

Přijeli jsme. Martin mi jako správný gentleman otevřel dveře. Asi 20 minut jsme se zdravili, s kým to šlo, a těch lidí tam bylo opravdu moc. Nejhorší na tom bylo, že se na mě všechny holky koukaly se závistivým výrazem. Když jsme si konečně sedli, začal náš rozhovor.

„Tady je lidí co?“ uvedl se Martin první otázkou.

„Jo, to je. Jsem zvědavá, jestli Angee přijde sama a nebo s někým.“

„Třeba tu někoho pozná.“

„Možná.“

Obě jsme měli během řeči pootočenou hlavu ale stále jsme se na sebe koukali. Najednou začala hrát naše pís-

nička, při které jsme se poprvé viděli na „Našem místě“ Nejdříve jsem si myslela, že mě vyzve k tanci. Ale přišla nějaká holka, která se ho zeptala dřív. Ta holka byla zrovna Natally. Byla jsem jako opařená.

„Martine, jdeš si zatancovat?“ zeptala se líbezně a usmála se na mne d'ábelským úsměvem. V ten okamžik se na mě podíval Martin a vypadal, jakoby nevěděl, co říct. Byl v rozpacích. Já si ale v duchu řekla: „A dost! Ta holka by si měla uvědomit, s kým si zahrává.“

„Natally? Ty sis nevšimla, že je tu Martin se mnou?“

„O ne, promiň, nevšimla.“ Jasně, ona to moc dobře věděla.

„No tak ti to teď říkám. Jdi za někým jiným, jo? Děkuju. Martine, jdeš si zatancovat?“

„Tak jo.“ Odšoupl židli, zvedl se a galantně mi nabídl rámě. S radostí jsme šli tancovat. A Natally? Divím se že jí nepraskla cévka. Byla rudá jako rajče.

Začali jsme spolu tančit. Byla to zábava, protože to nebylo normální ale legrační tancování. Skákal tam jako jelito, a všichni se na něj se smíchem dívali. Bohužel i na mě, protože já sem s ním skotačila taky. Opravdu jsem měla bolesti břicha z toho, jak moc jsme se smáli. Nechtěla jsem ani, aby ta písnička skončila.

Ale každá písnička má konec. I tahle. Všichni si teď určitě myslíte, že jsme začali tancovat dál. Naopak. Začal hrát úplně jiný druh hudby. Lidi v našem věku tomu říkají ploužák. Oba jsme stáli jako tvrdé Y. Asi až po 4 sekundách se mě Martin konečně zeptal.

„Zatancuješ si se mnou ještě?“ Už jsem si i myslela, že se mě normálně nezeptá. Ne, to byl vtip.

„Jo, ráda.“

Chytil mě kolem pasu a já zas jeho kolem krku. Dívali jsme se na sebe, a i jsme se na sebe usmívali. Nejdivnější ale bylo, že jsme spolu nepromluvíli ani jedno slovo. Začala jsem se dívat kolem a viděla jsem, jak Natally tancuje s nějakým mně povědomým starším mužem. Sice jsem si nevzpomněla, kdo ten muž je, ale bylo divný, že tancuje s mužem mnohem staršího věku. Když skončil „ploužák“, tak jsme si s Martinem šli sednout k baru.

„Hele, nevíš s kým to teď tancovala teď Natally?“ zeptala jsem se nechápavým hlasem.

„Taky mi to vrtalo hlavou, a právě jsem ti chtěl říct to samé. A víš kdo to je?“ Koukl se na mě jako holka, která někomu říká, že jejich vztah končí.

„Ne. Ale vím, že mi byl povědomý. Tak kdo to teda je? Znáš ho“

„Chlapík z poroty. Pamatuješ si na něj?“

„A jo! Jak mi to mohlo vypadnout? Takže počkat... A ona ho jako zná osobně?“

„Asi jo. Doufám, že ho nějak špatně neovlivní svými krutými slovy, aby vyhrála tu soutěž.“

„No to bych asi vraždila. Ale myslím si, že se to nestane, protože jsou tam ještě ti dva. Nechci tím říct, že by jsme měli vyhrát zrovna my, ale bylo by to hrozně nefér i vůči ostatním. No nic, nezměníme téma?“

„Víš já jsem se tě zrovna chtěl zeptat, jestli nechceš jít na chvíli ven?“ zeptal se s tím svým krásným úsměvem.

„ak jo. A kam?“

„Uvidíš.“ Necháपालa jsem. Cítila jsem se jako slepý člověk. *Chodíš, ale nevíš kam.* Takhle se vlastně cítím

skoro celý můj život.

Nevěděla jsem, co mě čeká, ještě když jsem vstoupila prvně do dveří do této školy. A nevěděla jsem to ani v okamžiku, kdy nás Martin přihlásil a já jsem šla do té soutěže. Vlastně, já to pořád nevím..

Procházel jsem se po městě, už ve tmě a povídali jsme si a zároveň jsme se smáli. Skoro všemu. Bylo to úžasné. Uvědomila jsem si, že Martin není vůbec namyšlený, i když je docela slavný. Je pořád sám sebou a to se mi na něm líbí.

„Tak kam mě to vlastně vedeš?“

„Už jsme tu.“ Koukal se na mně zvědavě, a chtěl, aby se mi to líbilo a abych dala najevo svoje překvapení a radost. A taky že se mi to líbilo. Stáli jsme na starém hřišti pro děti a všechno bylo tak kouzelně osvětlené a vůbec to nebylo tak moderní, jako je to dnes. Připadala jsem si opravdu jako bych byla znovu malé dítě.

„Páni! To je moc hezký.“

„Jo, to je.“

„Víš, že na to máš talent?“

„Na co prosím tě?“ Zasmál se.

„No na tohle. Hledáš skvělá místa, na která chodí jenom málokdo. Třeba tohle starý hřiště - a nebo naše místo.“

„Ale to jsi našla taky.“

„Jo, ale ty dřív.“

Najednou Martin vyndal mobil s písničkami a vyhledal a pustil tu, na kterou jsme spolu tancovali na tom konkurzu. Písnička se rozezněla a mně bylo báječně. Znovu se mi všechno vrátilo. Podívala jsem se na něj, a oba dva jsme dostali v ten okamžik stejný nápad. Chytl mě za ruku a začali jsme tancovat. Vůbec jsem nad ničím jiným nepřemýšlela. Ani na tu zvedačku. Jenom jsme tancovali, tancovali po noční oblohou, na starém a kouzelně osvětleném hřišti - a smáli se, tak jako vždycky, když jsme spolu. A přišla zvedačka a já ji zvládla. Bezchybně, a tak nějak samozřejmě.

Potom písnička skončila a rozprostřelo se kolem takové to divné ticho. A já věděla, co teď má přijít. Přiblížili jsme k sobě hlavy a pak mě políbil. Ve svém mozku jsem neměla nic jiného, než ten to nádherný okamžik. A v bříše? Cítila jsem v něm motýlky.

Sotva jsme se po tom polibku na sebe podívali, tak jsem se otočila a vydala se na cestu domů. Sama. No, spíš jsem od něj utekla. Ještě že jsem nezakopla. To by bylo hodně trapný. Ani jsem se neohlédla, a tak nevím, co dělal on.

Vešla jsem na kolej. Angee okamžitě vyskočila z postele a začala se mě ptát na všechno možné, páčila ze mne podrobnosti o tom rande.

„Tak co, jaký to bylo? Tancovali jste spolu? Dal ti pusu? Mluvili jste vůbec spolu?“ A o čem jste mluvili. Jaké to bylo, když tě políbil?“

Páni, ona ten monolog zvládla na jeden nádech, pomyslela jsem si trochu udiveně v duchu.

„Jo, mluvili jsme spolu a taky jsme i tancovali. Bylo to moc hezký.“

„A co ta pusa? Líbali jste se?“

„No, jo.“ Pousmála jsem se, nahlédla jsem do okna a hrála si s vlasy.

„Ach bože, já ti to tak přeju. A šli jste potom někam?“

„Víš, já jsem potom hned odešla.“

„Cože?!“

„Jednoduše řečeno jsem se prostě začala stydět a odešla

jsem. Nějak mi to bylo trapný, a chtěla jsem být sama.“

„Chudák.“

Řekla to s příděchem tragična, ale viděla jsem na ní, že se jí chce smát, ale zároveň se snažila nasadit smutný obličej. Nechala jsem hovor a šla do koupelny.

Po chvíli jsem zaslechla, jak klaply dveře. Angee někam odešla. Nevím kam, ale najednou mi začal zvonit mobil. Jasný, byl to Martin.

„Haló? Debbie? Jsi v pořádku?“ Martinův hlas zněl poněkud vystrašeně.

„Ahoj, jo jsem. Proč bych neměla být?“

„Já jenom že jsi najednou utekla. Ani jsem nestčil udělat něco, abych tě zadržel. Vypadalas jako letící kometa. Neudělalo se ti špatně?“

„Letící kometa?“

„Promiň, nic jinýho mě nenapadlo.“

Uslyšela jsem z mobilu jeho smích, a tak jsem se zasmála taky.

„Tak jo, jenom jsem chtěl vědět jestli jsi v pořádku. Jsem rád že ti nic není. Tak dobrou.“

„Dobrou.“

„Hezký sny,“ ozval se ještě.

„Jo, tobě taky.“

A potom jsme to zavěsili, já se šla osprchovat, ale Angee pořád nikde. Převlékla jsem se, zachumlala do deky. A Angee stále nikde. Kdy se vrátí, já spala ve chvílce úplně tvrdě.

24. 7. 2014- USA-Hartford:

Je 6:30 a já vstávám jako vždy unavená a s pocitem, že bych ještě hodinku spala. Ale potom jsem si vzpomněla na včerejší večer, a hned se mi nálada zlepšila. Tak moc se těším na další kolo v soutěži.

Vlastně.. kdy že bude další kolo? Na to jsem asi Martina nezeptala.

O 5 hodin později v jídelně:

„Ty jo, já už mám fakticky pořádněj hlad.“ Angee je už určitě zdravá, když je dnes ve škole a umírá hlady.

„Jo, já taky.“

„Co je? Jsi dneska nějaká nervózní. Je to kvůli tomu včerejšímu rande?“

„Celkem jo. To je ale jedno. A kde jsi vlastně ty byla včera večer? Zmizela jsi, nic jsi neřekla.“

„No..víš.. to je jedno. Vůbec to není podstatný.“ Zdalo se mi, že přede mnou něco tají.

„Fajn. Tak dobře, měj si svoje tajnosti.“

Ach ne. Už ho vidím. Teď se mě bude zase ptát, proč jsem odešla. Takový trapas.

„Ahoj.“ Objal mě.

„Ahoj.“

„Sedneme si spolu s Angee na oběd?“ zeptal se úplně v pohodě, jako by se nic nestalo. O včerejšku nepadlo ani slovo.

„Jo jasně.“

Sedli jsme si ke stolu, když mi šeptnul do ucha: „Ještě jednou děkuju za včerejšek. Chtěl jsem ti to říct včera, ale utekla jsi jako letící kometa.

„Tak promiň. Nějak mne popadl amok. Sama nevím, asi mi to najednou bylo trochu trapný. Ale bylo to jinak všechno hrozně hezký. Jo, a chtěla jsem se tě zeptat, kdy je další kolo v té soutěži?“

„Právě jsem ti to chtěl říct. Jsou celkem dvě kola. Teď nás čeká první. A to je asi za dva týdny.“

„Za dva týdny? Tak to bychom měli co nejdřív zase začít s trénováním.“

Oba jsme se zasmáli a po obědě jsme šli okamžitě na „Naše místo“.

Na „Našem místě“:

„Takže jak začneme teď? Napadlo mě, že bychom mohli začít tancovat na rychlejší hudbu. Přeci jenom to už budou vysílat v televizi.“

Miluju Martinovo uvažování, protože to má smysl a potom to dopadne dobře.

„Máš pravdu. Tak teda začneme?“

„To je jasný!“

7. 8. 2014-USA-Boston- **První kolo v soutěži Gerrfeeld:**

Během těch dvou týdnů jsem si uvědomila, že tahle sestava bude lepší. Je současně ale i technicky lehčí, takže bychom to měli zvládnout. Taky se teď víc a víc sblížuju s Martinem. Možná s ním i chodím. Já vlastně nevím. Nějak se v tom nevyznám. Nikdo z nás se na to nezeptal, ale když spolu skoro každý den někam chodíme (na rande), tak možná mezi námi něco je. Dokonce si všichni ze školy myslí, že jsme ve vztahu. Možná to je pravda? Já opravdu nevím. Jen vím, že jsem do něj asi opravdu zamilovaná. Jak mi to řekla Angee před několika týdny, kdy jsem se tomu smála. To je ale teď jedno. Musím se teď soustředit na sestavu. Mám opravdu velkou trému, protože se to vysílá živě. Uvidí mě mamka. Ale nebude se dívat na televizi, bude v hledišti.

„A nyní půjdou na pódium Martin Berrymore a jeho přítelkyně Debbie Ryanová!“ A je to tady. Z trémy se mi potí ruce. Ale cože to řekl? Jeho přítelkyně? Co to má znamenat?

„Tak jdeme?“ zašeptal mi Martin do ucha.

„Jo.“ Mám pocit, že omdlím.

Když jsme přišli na pódium, bylo tam opravdu moc lidí. Už to nebylo jako na konkurzu, kde se na nás dívali jenom tři porotci. Bylo to opravdové.

Začala hrát hudba. Začátek byl pomalý, a tak si všichni mysleli, že budeme tancovat pomalu. Bohužel to tak nebylo. Asi po 15 sekundách se to rozjelo. Diváci vykulili oči. Trochu mi to zvýšilo sebevědomí. Jelikož tancujeme „funk“, tak si to naprosto užívám, protože je to můj oblíbený styl tance. S Martinem se u toho i smějeme. A porota se také usmívá a píše si do papírů. Zřejmě body. Dokonce i moderátor tancuje před kamerou. Najednou se hudba trochu zpomalí a

přichází mé sólo. Naprosto si to užívám. Připadám si trochu jako v transu, ale zároveň plně vnímám realitu. Při tanci zvedám ruce a nechám se prostupovat rytmem hudby. A potom se hudba opět zrychlí. V tu chvíli diváci v sále vstávají ze sedadel a začínou nám do rytmu tleskat. Bylo to úžasné.

Najednou stop! Přestala hrát hudba a my jsme skončili. Uběhlo sotva několik sekund a lidi znovu začali tleskat a ječet. Jsou to úplné ovace. I dva porotci se postavili a tleskají až na jednoho. Seděl, jakoby se ho ta nálada v sále netýkala. Zrovna od toho bych to nečekala. Byl to přitom nejmladší člen poroty. Zvláštní. Ale to je jedno, protože i tak jsem moc šťastná. Nezbyvalo nám nic jiného, než se s Martinem obejmout. No a v tu chvíli k nám přišel moderátor. Jmenoval se Ricky nebo jak. Ale byl velmi vtipný.

„Tak co mládeži, jaké to je tancovat tady na velkém pódiu? Před tolika lidmi? Položil nám první otázku a natáhl směrem k nám mikrofon.“

„Myslím, že je to úžasné, nevím, jak bych to jinak vyjádřil“ odpověděl i za mne Martin.

„Ale tak ty už to přece znáš Martine z dřívějších soutěží. Nebo ne?“

„Jo znám, ale nikdy se nezvedlo tolik lidí, ještě nikdy jsem nezažil něco takového.“

„A jaké je to pro tebe? Ty jsi tancovala pro tolik lidí poprvé?“ otočil se moderátor se ještě jednou na mě.

„No.. je to pro mě poprvé a musím uznat, že to bylo skvělé, musím si to srovnat v hlavě,“ odpověděla jsem a potom znovu začali lidi tleskat.

„To ti věřím, protože jste byli úžasní! Tak tohle byl Martin a Debbie!“

Nevím, jak dlouho to trvalo, ale najednou jsme odcházeli z pódia. Z davu se vynořil a přiblížil se k nám neznámý muž.

„Dobrej. Tady máte informace o tom, jak to teď bude pokračovat.“ V ruce držel nějaké lejtro.

„Co tam je napsaný?“ zeptala jsem se.

Martin vzal od něj papír a začal číst nahlas. „Milí tanečníci, během následujících dvou týdnů můžete být zvědaví jak to s vámi bude, protože vám za tuto dobu oznámíme, jak jste kdo dopadl. Co máte ale dělat během té doby vy? Ti z vás, kteří jsou sebevědomí a jistí svým uměním, si můžou už připravovat sestavu do finále. Bude to velké a divoké kolo. Radíme vám se pořádně připravit! Držíme vám palce!“

„Co tohle zase má znamenat? Myslela jsem si, že nám to řeknou, a potom budeme vědět,“ komentovala jsem ten výklad celkem našťvaně.

„Možná to není tak jednoduché. Jsou tu i jiní a výborní tanečníci, někteří možná lepší než jsme my.“

„To je pravda.“ A tak nám nezbyvalo nic jiného, než jít domů.

Po vysílání:

„Dobrá práce Adame. To, že jsi si nestoupl, bylo skvělé. Pěkně je to překvapilo.“

„Hele, a není to proti pravidlům Natally?“

„Nikdo to přece nepozná. Hlavně se drž plánu.“

„Fajn.“ odpovídá Adam nejistě.

8. 8. 2014-USA-Hartford:

Ale ne, už je tady zase středa. Nejhorší den v týdnu. Teda aspoň pro mě. A ještě k tomu tenhle datum: 8. 8.! Stejná čísla! To není zrovna moc dobrý, protože když jsou číslice v datu opravdu stejný, tak se podle mé zkušenosti vždy stane něco blbého. No, uvidíme...

Jinak skvělý začátek. Za chvíli budeme mít hodinu s panem ředitelem.

Na hodině:

„Takže dobrý den, mládeži. Nejdříve bych chtěl poděkovat soutěžícím v soutěži Gerrfeeld. Což jsou Nately a Ryan a potom Debbie a Martin. Vás chci dnes zvlášť moc pochválit. To, co jste na pódiu předvedli, bylo prostě úžasné.“ Podívali jsme se na sebe s Martinem a oba se současně usmáli.

Když skončila hodina, přišel ke mně Martin. „Ahoj. Napadlo mě něco... Máš dneska po vyučování čas?“

„Ehm... To víš, že jo. Proč?“

„Tak se neptej a přijď dneska na naše místo ve tři odpoledne,“ pronesl trošku záhadně, otočil se na podpatku a odešel. Vůbec jsem netušila, co mě čeká.

15:00 hodin odpoledne:

Krásnou hudbu slyším už od žebříku, a tak vylezu co nejrychleji nahoru.

„Páni!“ vyrazím ze sebe překvapeně. „Piknik?“ Tentokrát mě Martin fakticky hodně překvapil. Na puntíkové dece bylo lákavě rozložené ovoce a ten nejlepší džus v lahvích.

„Líbí?“ zeptal se s úsměvem a přivítal mě polibkem.

„Jo líbí. Hodně. Čím jsem si tohle zasloužila? To je velké překvápko!“ Objala jsem ho.

„To tě nemůžu něčím pěkným překvapit? Chtěl jsem, abys měla radost.“

Usmála jsem se. „Můžeš. Ataky se ti to povedlo,“ dodala jsem s pohledem upřeným na pěkně prostřenou deku.

„Tak si pojď sednout.“

Když jsme si sedli na polštářky rozmístěné kolem prostřené tabule tak jsme se navzájem krmili jahodami a popíjeli jsme u toho džus. Během jídla se pak odehrál důležitý rozhovor.

„Myslíš si že postoupíme?“ zeptal se mne Martin naléhavě.

„Já nevím. Nejsem si teď jistá. Trochu mě znervoznil jeden porotce, ten mladší. Vypadal tak divně.“

„Ano, byl jedinej, kdo se nepostavil a vlastně ani netleskal.“

„No právě... Já jsem taky nečekala, že se celý sál postaví, a lidi nám tak nadšeně budou tleskat, ani to, že se i porotci. Podle toho jsme asi byli opravdu dobří. Ale on prostě dal najevo, že se ho ty oslavné ovace netýkají,“ prohlásila jsem zamyšleně a v puse převalovala sladkou jahodu.

„A i kdybychom nepostoupili, tak se nic neděje,“ řekl stejně zamyšleně Martin.

„Máš pravdu.“

„Možná by jsme mohli nacvičovat novou sestavu. Přece jenom, i kdybychom postoupili, tak bychom měli mít něco připraveného.“

Víte co mám na Martinovi nejradši? Jak vidí všechno optimisticky.

„Ale co když nepostoupíme?“

„No tak. Pojď, něco mě dneska napadlo!“ Chytil mě kolem pasu a pomalu mě otočil. Myslela jsem si, že to bude zase něco trochu obtížného, ale naopak, bylo to právě rychlý a hezký. Taky jsem mu to hned řekla:

„Paráda. Je to jednoduchý a i hezký.“

„Já vím, proto jsem to vymyslel. Myslel jsem, že by to mohlo být na začátku zase pomalý a potom by se to rozjelo a na konci by to bylo opět pomalý,“ odpověděl mi Martin sebevědomě. Sjeli jsme ten začátek asi 5x a potom mě opět políbil.

Možná si teď myslíte že je to jenom nějaké otočení, ale u mě je to víc.

Byl už skoro večer a já jsem se vrátila do pokoje. Chtělo se mi štěstím ječet. Byla jsem opravdu naplněná velikánskou radostí.

„Co ti je?“ zeptala se Angee, která seděla na posteli, poslouchala nějakou hudbu a kvůli mně zvedla sluchátka z uší

„Bože! Já se tě lekla!“ Vůbec jsem netušila, že tam byla.

„Ale,“ zasmála se, řekla to takovým tím hlasem, jako kdybych něco prokecla. „Ten tvůj zasněný výraz a tvůj úsměv. To všechno dokazuje, že jsi byla s Martinem.“

„No..jo byla.“

„Já to věděla! Hele, že ty jsi už do něj zamilovaná?“

„Já..asi jo.“

„A proč ten smutný přízvuk? Vždyť já ti nic nevyčítám, spíš ti to přeju.“

„Děkuju.“

„No a teď povídej, co se ti dneska stalo.“

A potom jsme si začaly povídat. Probíraly jsme Martina a taky kluka, který se jí líbí. Popisovala mi ho úplně do detailů. Jaké má oči, vlasy a taky jakou má velikost trička. Prostě holčičí rozhovor. Když jsem v noci ležela už v posteli, tak jsem si uvědomila, že tento ten nebyl tak hrozný na to, že bylo 8.8. Spíš byl ten den skvělý.

22. 8. 2014-USA-Hartford:

Proč nemůžu tento den “neprožít”? Jsem s Martinem tak nervózní, že už to ani nejde. Kdyby všechno šlo podle plánu, tak by jsme postoupili a jenom předvedli naši sestavu, kterou už máme i připravenou.

„Martine, já se bojím. Co když?“

„Co když co? Kdybychom nepostoupili, tak se nic neděje.“ Usmál se falešným úsměvem. Jako kdyby se bál taky, ale nechce to přiznat.

„Ty se nebojíš?“

„Ne. Jenom jsem trochu nervózní.“ Zase si nebyl jistý.

Čekali jsem u nástěnky, kam měl každou chvíli vyvěsit zástupce ředitele seznam postupujících. Čekala tam i Natally se svým společníkem. Měla takový zákeřný výraz. „Už jde,“ zašeptal mi Martin do ucha. V tu chvíli se mi hrozně rozbušilo srdce.

„Já to nezvládnou. Martine, jdi se tam podívat. Já tu počkám.“ Viděla jsem kolem napjaté obličej, kromě Natally a spol. Přišel Martin.

„Tak co?“ zeptala jsem se napnutě.

„No..víš neber to nějak špatně ale... prostě jsme nepostoupili. Ale nechápu to.“

Byla jsem zklamaná. Chtěla jsem opravdu postoupit. Ale co. Ať si to Natally klidně vyhraje. „Jo, to nevádí. Byli jsme skvělí, ať si každému říká co chce.“

O pár dní později...

Měli jsme hodinu s ředitelem. Všichni úplně v pohodě. Najednou nám ředitel oznámil, že se blíží prázdniny. Všichni měli ještě lepší náladu. Začali rvát jak zvířata. Bylo to celkem směšný. Ale ještě víc byli všichni „happy“, když jim řekl, že nás prázdniny čekají za dva dny. To jsem byla už šťastná i já. Jen Martin ne. Bylo to divný.

O dva dny později:

„Tak co máš sbaleno?“ zeptala jsem se Angee.

„No, jo.“

„Ale co ten smutnej výraz?“

„Já jenom, že mi budeš chybět... Neuvídíme se 2 týdny.“

„Ale ty 2 týdny utečou jako voda, protože jsou to prázdniny přece. Neboj, budeme si volat.“

Najednou vešla do pokoje mamka s Kate! Ty jsem tu vážně nečekala. „Překvápko! Ahoj, chyběla jsi mi!“ objala mě Kate. No objala. Spíš umačkala.

„Ahoj. Ty mě taky.“

Potom mě objala ještě mamka, vzala mi věci a šla do auta.

„Kate ,tohle je Angee a Angee,tohle Kate.“ Asi je objímá den, protože se zase objímá Kate s Angee.

Před odchodem jsem se rozloučila i s Martinem. Vypadal smutně. „Tak jo. Budeme si volat a taky se navštěvovat. OK?“

„OK.“ A pak jsme si dali pusy, a auto vyrazilo. Nejdivnější bylo, že Martin vypadal úplně zhrouceně. A to jsme si říkali, že nebudeme to loučení tak brát..

2.9.2014-USA- Hartford:

„Ach jo..Nemůžu se dovolat Martinovi..“

„To je ten tvůj kluk?“ Zeptala se Kate.

„No jo...ale od té doby, co jsme se rozloučili, ani nezavolaal a ani nenapsal. Za to já jsem mu volala snad tisíckrát.“

„Neber to tak.. Třeba u sebe nemá mobil.“

!Třeba...“

6.9.2014-USA-Hartford:

Je týden pryč a Martin se pořád neozval. Přemýšlela jsem a říkala jsem jestli ten náš románek nemyslel ja-

ko jen tak, ve škole.. Ale snad ne.. To nic budu to zkoušet dál..

8. 9. 2014-Hartford:

Už vážně nevím co dál..Mobil nebere..na sm-sky neodpovídá a na sociálních sítích? To už vůbec ne..

Ten den u Angee:

Angee se procházela se svým novým klukem po ulici a byli zrovna u Lobby. Tak si řekli, že půjdou na zmrzlinu. „Hele není to ten porotce z Gerrfeeldu?“ zeptala se Angee.

„Máš pravdu, jo, je to on. Co tady dělá?“

„No to nevím..Ale je tu s jednou holkou kterou znám..Co tady s ní kruci dělá? Víš co? Sedí u automatu s pitím...půjdu to tam omrknout..“

Natally: „Takže si myslíš že by jsme to mohli vyhrát?“

Nejmłodší porotce(Adam): „No, myslím si, že určitě.“

Natally: „To je super. Ale kdybych to nenarafičila na Martina a Debbie, tak ted' nejsem ve finále. A to všechno díky tobě.“ Vlepila mu pusy.

Oh, to musím Debbie vyfotit a hlavně natočit..! řekla si v duchu Angee a nenápadně točila celou scénku na svém mobilu.

Adam: „A to není všechno! Když se mi podaří přemluvit ty dva blbce v porotě, tak to vyhrajet.“

Natally: „Něco ti řeknu. Jsi fakt skvělej! Nejlepší na tom je, že Ryan neví, že jedeme takhle fikaně. Ale úplně nejlepší je, že Debbie a Martin si myslí, že nepostoupili proto, protože nejsou tak dobrí.“

Tak, to by stačilo! Ted' se musím okamžitě dostat k Debbie! A Angee už na nic nečekala a běžela se svým klukem Chadem na vlak.

8.9.2014-Hartford- 1 hodina ráno:

CRR..CRR..CRR.. Kdo mi může volat takhle pozdě? Kdo? Martin? „Halo? Martine? Měla jsem o tebe strach kde jsi?“

„Ahoj, nechtěl jsem ti to říkat po telefonu, ale prostě přes prázdniny pomáhám se sestavou jednomu klukovi. Proto jsem ti neodpovídal..

„Aha..a proč jsi mi to neřekl?“

„Nechtěl jsem, abys byla smutná.. Jako že by jsi si říkala, že se neuvídíme víc?“

„Ale já o tebe měla strach...To je horší než smutek..“

„Já vím..“

„Jenom víš?..“

„A co jiného?“

„Čekala jsem třeba něco jako slovo promiň..“

„Tak teda promiň.“

„Kdybych ti to neřekla, tak si na to slovo ani nevzpomeněš..“ Mlčel!

„Tak jo..nebudu tě už rušit..“ Zavěsila jsem.

Po chvíli jsem si všimla mmsky co mi posla-

la Angee.. Cože? Video? Pustila jsem si ho. A nevyšla jsem z údivu.

„A to ještě není všechno! Když se mi podaří přemluvit ty dva blbce v porotě, tak to vyhraje.“

„Něco ti řeknu. Jsi fakt skvělej! A nejlepší na tom je, že Ryan neví, že jedeme takhle fikaně. Ale úplně nejlepší je, že Debbie a Martin si myslí, že nepostoupili proto, protože nejsou tak dobří.“

„Cože?! Co to má znamenat?! Musím jí okamžitě zavolat..!“ V duchu jsem si netrpělivě říkala.. „no tak, zvedni to, zvedni, i když je to v jednu hodinu ráno..!“

„Haló?..“ ospale se ozvala Angee.

„Angee? Co je to za video?!“

„Oh! Debbie! Čekala jsem na tebe celý den! Představ si, že jsem viděla v Lobby Natally s Adamem, jak se domlouvají. Domluvili se spolu, že budou podvádět! Myslím si, že už to tak je od začátku.“

„Dělají si srandu?!“

„Ne! Musíme to překazit! Zavolej to Martinovi a pojedeme s tím něco udělat. Svolám všechny účastníky soutěže a něco proti nim vymyslíme!“

„Tak to už nebude třeba..“

„Co? Proč?“ zeptala se Angee překvapeně.

„Pohádali jsme se..“

„Ale proč?“

„Nechci to moc řešit..“

„Ale no tak! Za pět dní je finále..! Musíme to prostě překazit!“

„Angee... je to jedno... už se s Martinem nebavíme!“

„Dobře, když myslíš.“

„Tak já jdu spát, ale díky za to video. Dobrou.“

13. 9. 2014- Boston– finále soutěže Gerrfeeld:

Tak, je tu ten den, na který jsem se těšila. Bohužel to mělo být tak, že jsem se měla těšit s Martinem. No jo, ale tak snad to Natallyina karma vrátí. Najednou slyším, jak mi brní telefon. Volá mi Angee.

„Ano?“ Promluvila jsem do telefonu s malým povzdechem.

„Debbie. Já vím že to teď bude znít blbě, ale musíš se přijet podívat na to finále..“

„Angee, já...“

„Na mě výmluvy prostě neplatí!“ Zavěsila.

Pořád jsem se sebe ptala, jestli tam mám opravdu jet, a nebo to ignorovat. Co když je to ale důležité? Co když mě potřebuje? A tak jsem nakonec dlouho neváhala, hodila na sebe nějaké oblečení, přivolala jsem si taxíka a jela do Bostonu.

Mezitím u Angee:

„Tak, kde je? Ptala se pořád Angee. Poblíž stál Martin a říkal si to samý.

„Co když vůbec nepřijede?“ ptali se spolužáci ze školy, kteří tam přišli taky.

„Ale ne, já vím, že přijede. Musí!“

Zpátky u Debbie:

„Pitomá zácpa!“ řvala jsem v taxíku. „Takovej kousek. Možná bych to doběhla? Nevím. Pane řidiči, myslíte že všichni jedou na to finále?“

„No, zřejmě ano. Takový blázelec jsem tady nezažil, a to jezdím hodně dlouho.““

„Víte co? Mám takovej silnej pocit, že mě prostě Angee potřebuje. To je moje kamarádka, kvůli které to dělám, víte?“ vysvětlila jsem taxikáři. „Já to doběhnu. Zbylé peníze si nechte. Děkuju a nashledanou.“

Běžela jsem co nejvíc to šlo. Byla jsem opravdu zvědavá, co se děje.

Když jsem byla už u obrovské arény, viděla jsem tam opravdu hodně lidí. Rozhlížela jsem se, kde uvidím známé tváře.

„Už je tady!!“ zaječela Angee.

„Co se to děje?“ zeptala jsem se nejistě, abych trochu zakryla, jak moc jsem zvědavá a rozrušená.

„Takže..začnu rovnou bez úvodu. Mám takovej plán, kterej by mohl překazit vítězství Ryanovi a Natally. Tan plán je naprosto jednoduchej. Normálně půjdete soutěžit. Já vím, nepostoupili jste. A ani jste nic na soutěž nezkoušeli, ale máte sestavu, kterou jste si připravovali, ne? Během té vaší sestavy, kdy budete tančit, pustím to video, kde mluví Adam s Natally. Všichni budou určitě ohromeni. Potom tam přijdu já a něco k tomu řeknu. Ale to až po té sestavě. Hele lidi, a nemám raději to video a ten můj proslov říct před tou sestavou?“ Angee domluvila a rozhlédla se kolem sebe. Než jsem se stačil vzpamatovat, ozvalo se za mnou:

„Ahoj, Debbie,“ Byl to Martin.

„Ahoj, jak to bude s tou naší sestavou?“ zeptala jsem se, jako by to bylo samozřejmé, že budeme spolu vystupovat a že to bude tak, jak naplánovala Angee.

„Já si jí pamatuju. A ty?“

„Jo, já taky. Hele... myslíš že to vyjde?“

„Asi jo. Debbie, co kdybychom zapoměli na ten hovor? Nedokázal bych tancovat na sto procent, kdybych věděl, že se na mne stále zlobíš, že jsme se nepohodli.“

„Jo, máš pravdu. Promiň mi to. Byla jsem naštvaná, ale to je pryč.“

„Promiň? Spíš já bych se ti měl omluvit. To já ti musí říci velký promiň.“

„Tak kde to vážně? Už to začíná!“ vykřikla Angee zrovna, když jsme se chtěli s Martinem obejmout.

Všichni jsme přišli do Arény. Koukali jsme jak z jara, protože to byl obrovský prostor. Rozlehlé pódium s technikou a nekonečné řady sedadel. Všichni jsme si našli místa a zatímco se ostatní uvelebovali na sedačkách, tak já, Martin a Angee jsme se šli připravovat. Nejhorší na tom bylo, že nás nesměl nikdo vidět.

„Jo a ještě jedna věc. Teď půjdu za Rickym a půjdu mu říct, ať nás potom zavolá na pódium. A řeknu mu rovnou pravdu. Věřím, že to pro nás udělá, vždyť to bude senzace, a taky po-

můžeme odhalit podvody. Vy zatím jděte a zakormidlujte do nějaký volný šatny,“ nakázala nám Angee.

O hodinu později:

„Tak jo... je to dohodnutý. Takže tam po skončení jednoho vystoupení přijdu, a světla budou zhasnutý. Potom začnu do té tmy mluvit a hned na to pustíme to video. A až to skončí, já odejdu, a vy hned začnete tancovat. Všechno je jasný?“ kontrolovala nás svými otázkami Angee asi po 158x.

„A nyní přichází dvojice Debbie a Martin!“ ohlásil nás na pódiu už Ricky.

„Tak jo, já začínám. Ničeho se nebojte,“ špitla ještě Angee směrem k nám a vyšla na pódium.

„Mnozí z vás si teď řekli, že to co právě oznámil moderátor Ricky, je úplná blbost, protože soutěžící Debbie a Martin už nepostoupili dál. Ale v tomhle případě se mýlíte. Je to úplně jinak. Ti všichni, kdo tu už soutěžili a taky vypadli, jsou tady taky. Ale oni na rozdíl od někoho, teď zrovna nebudu říkat koho, protože to se dozvíte sami, tancovali srdcem a neporušovali pravidla. Teď se koukněte, o čem vlastně tahle soutěž je.“ řekla Angee do naprostého ticha a pustila video.

Video:

Nejmłodší porotce (Adam): „A to ještě není všechno! Když se mi podaří přemluvit ty dva blbce v porotě, tak to vyhraje te.“

Natally: „Něco ti řeknu. Jsi fakt skvělej! A nejlepší na tom je, že Ryan neví, že jedeme takhle fikaně. Ale úplně nejlepší je, že Debbie a Martin si myslí, že nepostoupili proto, protože nejsou tak dobří.“

Najednou lidi v sále začali chápat. Ticho začal vytlačovat šum rozčilených hlasů.

„Celou tu dobu se soutěžící Natally a porotce Adam domlouvali, jak to udělat, aby vyhráli. Takže tahle soutěž vůbec není spravedlivá. Teď bych jenom prosila o klid, protože teď teprve za tuto show si přijdou Martin a Debbie opravdu zatancovat.“ znovu vystoupila na závěr videa Angee.

Začali jsme tancovat. Lidi se dívali a Natally s Adamem na nás taky zírali s otevřenou pusou. Sice jsme tu sestavu s Martinem netrénovali před soutěží, ale pořád jsme si ji pamatovali.. Zajímavé bylo, když jsme udělali dobrý kousek, lidé tleskali. Vlastně to nebylo ani zajímavé, bylo to skvělé. Nejhlavnější na tom bylo, že tancujeme opravdově, a že se s Martinem bavíme.

Za tento rok na škole se toho opravdu moc stalo. Ještě teď si pamatuju, jak jsem našla tuto školu na internetu. Taky to, jak jsem zvláštním způsobem poznala Martina. A teď spolu tancujeme spolu ve finále ve významné taneční soutěži.

Blížil se konec sestavy. Zakončili jsme ji, a znovu se strhla bouře. Diváci vstávali, tleskali jako o život, ozýval se i nadšený jekot.. Krásný pocit.

„Takže tohle byli, myslím si a vy mi to svým nadšením potvrzujete, praví vítězové téhle soutěže,“ ozvala se Angee, jakmile ovace v sále trochu ustaly. „Myslím si, že tímto současně dostávám svolení, abychom vyřadili ze soutěže Natally a současně abychom loučili z řad poroty porotce Adama, který se dopustil podvodu a hrubě porušil pravidla,“ pokračovala Angee do mikrofonu a lidi na Adama a Natally začali házet kelímky s pitím a bučet.

„Teď bych jen poprosila všechny na pódiu, aby si zatancovali se všemi, kdo tu jsou. Prosím, pojdte všichni sem k nám, nahoru,“ vyzvala publikum Angee a to bylo opravdu její poslední slovo, které řekla do mikrofonu.

Bylo to ohromné představení, ohromující závěr. Všichni se zapojili, všechno se rozpoehybovalo, všichni se začali pohybovat v rytmu hudby - a zavládla skvělá atmosféra přátelství. Kam se ztratili zrádná Natally, její společník a zahanbený porotce Adam, nikoho nezajímalo.

Pak se všechno pomalu uklidňovalo. Lidé nás znovu ujišťovali, že jsme byli skvělí. Kolem pódiá se stále tlačily stovky lidí. Zůstala jsem stát na pódiu a ještě zakoušela ten slastný pocit. Po chvíli se ke mně přiblížil Martin.

„Zvládli jsme to, Debbie! Zatancovali jsme si ve finále - a lidi jásalí!“ smál se Martin šťastně.

„Jo, já vím. Je to úžasnej pocit.“

„To teda jo. Hlavně, jak se všechno provalilo, a že podvodníci dostali, co jim patří. Mně by nevadilo, kdybychom se nedostali dál proto, že nejsme nebyli stoprocentní, ale to, že jsme se tam málem nedostali kvůli zákeřnosti.“ Jen jsme mlčky kývala hlavou. Pak jsem se tiše zeptala:

„Takže co bude teď s námi? Budeme tancovat spolu dál?“

Martin se na mne jenom tak zvláštne podíval, a poté mě něžně políbil. Před očima velkého davu lidí..

Ilustrační foto: záběr z filmu Hříšný tanec.

CESTA DO GALAXIE

Příběh, který napsala Aneta Jelenová (13 let)

Jmenuji se Samantha a je mi 10 let. Moji rodiče pracují jako archeologové. Kvůli své práci často nebyvají doma a já jsem hodně s babičkou. Jednou zase rodiče odjeli do Egypta prohledávat hrobky a babička Emily jako obvykle přišla hlídat. Moc dobře ví, že miluji knížky a proto mě vzala do knihkupectví. Prohledávala jsem regály a hledala něco opravdu zajímavého, co jsem ještě nečetla. BUM!!! Nějaká kniha mi spadla na nohu! Zvedla jsem jí a začala v ní listovat. Už od začátku jsem měla tušení, že ta kniha není jako každá jiná. Byla jsem s listováním na konci, kde jako vždy stálo datum vydání. Rok 3015? Šla jsem za knihkupkyní, která řekla, že je to asi nějaký překlep. Ještě si všimla, že v té knize jsou přesně uprostřed dvě prázdné stránky. Proto mi ji dala zadarmo. Přišlo mi ale divné, že v celé prodejně existoval pouze jeden výtisk. Poděkovala jsem a šla s babičkou domů.

Sedla jsem si do pokoje a moc se těšila, až prozkoumám tu tajemnou knihu celou. Sedla jsem si na postel a začala si číst. Byla opravdu tajemná. Psalo se tam o jakýchsi Kruvantech nebo také lesních skřítcích. Žili mimo naši zemi a byli velmi šikovní a vzdělaní. A ten jejich popis! Ten byl snad ještě zvláštnější. Měli malé postavy. Na výšku měřili v průměru 32 cm. Nosili zelené šortky, hnědá trika, brašny ze dřeva a chodili bosí. Dostala jsem se do poloviny knihy, a jak už jsem říkala, narazila jsem na dvě prázdné stránky. Ale všimla jsem si toho, čeho si paní v knihkupectví nevšimla. Dole stálo drobným písmem: „Zbývá jedna hodina!“ Co to mělo znamenat? Své otázky jsem si ale chtěla nechat na ráno, protože jak se říká: “ráno moudřejší večera“. Položila jsem knihu na noční stolek.

„Samantho...Samantho!?“ babička mě volá na večeři. Vycházím z pokoje, a jdu za ní, Nežli jsem se najedla a vykoupala, uběhla určitě půlhodinka. Vrátila jsem se zpátky, vlezla do postele a uložila jsem se ke spánku. Usnout jsem ale nemohla. Pořád jsem měla plnou hlavu té zvláštní knihy. Nedalo mi to a podívala jsem se znova na její prázdné stránky.

Co to? To snad není možné? Už tam nebylo napsáno „Zbývá jedna hodina!“ ale „Zbývají 2 minuty!“. Byla jsem vyděšená, napjatá, překvapená... nevím, jak ten pocit popsat slovy. Prudce jsem knihu odhodila. Chytla jsem se za hlavu a pořád jsem si opakovala: „To není možné... Jsem snad blázen?“

Musela jsem se ujistit, že jsem normální a tak jsem se znovu podívala na stránky. Kniha zářila všemi barvami. Purpurová, černá, modrá, bílá, růžová..! A když jsem se rozkoukala, spatřila jsem galaxii, do které se vtahoval všechen nábytek a vše z pokoje, co se přiblížilo ke knize. Všechno napřed zmenšilo, a pak zmizelo v galaxii. Najednou jsem se zmenšila i já...

Tma. Točení. Dopadla jsem na planetu, na které byla zrovna noc. První, co jsem zahlédla, bylo pět měsíců zářících na obloze. Byla jsem velmi vyděšená, a aby toho nebylo málo, tak z knihy, která mě sem dostala a teď ležela vedle mne, najednou vykoukly nohy, pak ruce, hlava... a z knihy se stal malý Kruvant. Zaječela jsem, vyskočila a snažila se dostat pryč. On naopak byl klidný, a ukázalo se, že je to velmi příjemný tvor. Tedy aspoň na pohled. Pokynul mi, abych šla za ním. Celou cestu mlčel. Zavedl mě do místa zvaného Kouzelné Vodopády. A tady na mě poprvé promluvil: „Je možné splnit i to, co je nemožné.“ Nechápatě jsem koukala. Proto mě chytil za ruku a posadil naproti vodopádu. Ukázal na něj a naznačil mi, abych se dobře dívala. Zahledla jsem se a najednou jsem nevyčázela z údivu z toho, co se přede mnou začalo odehrávat.

Ve vodní cloně jsem jako v zrcadle sledovala, jak naše Slunce stárne a jak se planeta Země stává kvůli chamtivosti lidí stále zničenější a zdevastovanější. Ten malý tvor mi současně ukázal, jak se může na naší planetě ještě hodně věcí změnit a zachránit. Naučil mne toho spoustu o zemi, o přírodě, Naučil mne všechny své triky, abych byla schopná naší planetě a přírodě pomáhat a zachraňovat ji. Nakonec mi pomohl dostat se zpátky na Zem.

Netrvalo to dlouho, a ani nevím jak, byla jsem znovu zpátky ve svém pokoji, v posteli. Ležela jsem, dívala se otevřenýma očima do tmy a si to urovnávala v hlavě. Všechno, co jsem se dozvěděla, jsem si ale jasně a přesně pamatovala. Nebyl to žádný sen.

Díky téhle knize jsem si hodně uvědomila. Došlo mi, že nezáleží na tom, jak velcí jsme, ale jak velké věci dokážeme.